

Arrest

nr. 110 265 van 20 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDERMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Aknalich. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U verklaarde dat u in Armenië ontvlucht bent wegens de problemen die u gekend had met uw vader nadat u Getuige van Jehova was geworden.

U verklaart dat u midden maart 2012 A. M. (...) had leerde kennen. Zij is Getuige van Jehova en zij had u op straat aangesproken over uw geloof. Haar woorden maakten indruk op u en u zette zich hierna geleidelijk af van de Armeens Apostolische Kerk, waarvan u volgeling was. U ontmoette A. (...) hierna in

het geheim omdat u wist dat uw vader het afkeurde. Tot november 2012 wist niemand over uw contact met haar.

In juni 2012 kwam u op basis van een Italiaans visum naar België. U verklaarde dat u in Armenië als kapster werkte en dat u, samen met een vriendin, was uitgenodigd om deel te nemen aan een expositie over kapsels in Italië. Alvorens naar Italië te reizen vlogen uw vriendin en u naar België. Uw vriendin wou hier haar oom ontmoeten. Jullie verbleven slechts één dag in België. Hierna werden jullie met de wagen naar Italië gebracht waar jullie aan de expo deelnamen. Daarna vlogen jullie vanuit Italië terug naar Armenië.

Enkele maanden na uw terugkeer naar Armenië begonnen uw problemen. In november 2012 gaf u enkele wachttorens aan een vriendin van u, genaamd A. G. (...). Zij was de dochter van een vriend van uw vader. Haar vader, G. G. (...), is de politiechef van Metsamor. Deze laatste zag op een bepaald moment de wachttorens in de handen van zijn dochter. Hij sloeg haar hierop en vroeg haar van wie zij dat gekregen had.

Op 15/11/2012 kwam G. G. (...) naar uw ouderlijke woning, waar u woonde, en maakte ruzie met uw vader. Toen u thuiskwam van het werk werd u onmiddellijk door uw vader aangevallen en geslagen. Uw vader haalde zijn wapen boven en schoot de hond, die u voor uw 18de verjaardag gekregen had, dood. Hij verklaarde dat met u hetzelfde zou gebeuren als u zijn naam zou besmeuren. Daarna verscheurde hij uw boeken van de Getuigen van Jehova en sloot u op in uw kamer.

U kreeg huisarrest en bleef tot 19/11/2012 binnen. Gedurende vier dagen at u niets. Op 19/11/2012 viel uw vader uw kamer binnen en sloeg u. U viel op de grond en stootte daarbij uw hoofd. U raakte bewusteloos. Toen u bijkwam bevond u zich in het ziekenhuis.

U bleef tot 22/11/2012 in het ziekenhuis. Uw moeder bleef er altijd bij u. Ook zij beledigde u voortdurend. Zij vroeg u zelfs niet hoe het met u ging. Op 22/11/2012 kwam uw broer thuis. Hij volgde een opleiding tot priester en was niet vaak thuis. Vanwege zijn thuiskomst verliet uw moeder het ziekenhuis. Na haar vertrek verliet u eveneens het ziekenhuis en trok u naar A. (...).

U verbleef tot 23/11/2012 bij A. (...) in Leninakan. Op 24/11/2012 brachten A. (...) en haar man u naar een dorp in Georgië waar een familielid van hen woonde. Daar verbleef u tot 22/12/2012. Ondertussen werd uw reis naar het buitenland geregeld. U verklaarde dat u niet in Armenië kon blijven omdat uw vader tot de partij Hanrapetakan behoort en deze partij in heel Armenië machtig is. Op 22/12/2012 reisde u vanuit Georgië met een bus verder. Op een onbekende plaats werd u opgehaald door twee mannen die u naar Brussel brachten. Op 27/12/2012 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen identiteits- of reisdocumenten, noch enig tastbaar bewijs van uw problemen voorlegt. Bijgevolg berust de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn.

We stellen dienaangaande vooreerst echter vast dat uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Armenië niet aannemelijk zijn. U beweerde wat dit betreft dat u vanuit Leninakan naar een dorp in Georgië werd gebracht. Daar zou u bijna een maand verbleven hebben. Vervolgens zou u met een bus en daarna een wagen naar Europa zijn gereisd. Welnu, er wordt vooraleerst geconstateerd dat u de naam niet kon geven van het Georgisch dorp waar u verbleven zou hebben. U kon evenmin de plaats in Georgië noemen waar u vervolgens de bus richting Europa zou hebben genomen. U beweerde dat u de bus in een stad genomen had die dichtbij het dorp gelegen was. De naam ervan kon u niet geven. U kon vervolgens niet zeggen welke landen u vanuit Georgië op uw weg naar België bent gepasseerd. U verklaarde dat dit u niet interesseerde. U kon tot slot evenmin duiden op welke manier u de grens met de Europese Unie had kunnen overschrijden. U gaf aan dat er waarschijnlijk valse documenten voor u waren aangemaakt. Wat voor documenten dat waren kon u niet zeggen. U beweerde dat u de documenten niet gezien had (CGVS p.8-9). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die werden gebruikt, niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen zijn van belang gezien de wijze waarop u verklaart gevlucht te zijn, ingegeven is door de omstandigheden voortkomend uit de door u verklaarde vervolging, meer bepaald omdat

uw vader uw documenten bij zich hield om te voorkomen dat u zou vluchten. Bijgevolg tast deze vaststelling ook uw vervolgingsrelaas reeds aan.

Bovendien verklaart u dat uw vader u ten alle prijze wil vermoorden, maar slaagt u er niet in hierin te overtuigen. De gemoederen zouden bij het bekendmaken van uw geloofsovertuiging hoog opgelopen zijn en zelfs op een handgemeen zijn uitgedraaid bij uw ouders thuis. Toch dient te worden vastgesteld dat zij u nadien ter verzorging naar het ziekenhuis hebben gebracht en u ook daar ongemoeid hebben gelaten. Dit wijst er niet op dat bepaalde straffe verwoordingen van uw vader die mogelijk in een vlaag van woede zijn geuit, ook werkelijk bedoeld zijn om u te doden. In die zin is het niet aannemelijk dat u niet eerst probeerde of een verzoening met uw ouders mogelijk was of dat u door geloofsgenoten in Armenië kon opgevangen worden, maar onmiddellijk het drastische besluit nam om het land te verlaten via een moeilijke en risicovolle reis naar België te komen. U verantwoordde dit door te stellen dat u op deze manier uw geloof vrij kan beleven (CGVS p.15). Bij deze verantwoording kan echter ook ernstig getwijfeld worden. Zo blijkt uit verklaringen slechts een oppervlakkige kennis (CGVS p.13-14) en beleving van het geloof. Zo motiveert u uw bekering op de oppervlakkige vaststelling dat de Armeense Apostolische Kerk kaarsen en iconen verkoopt en alzo meer een handelsplaats is. U haalt met andere woorden wel aan wat u stoort aan uw vorige godsdienst, maar geeft geen elementen aan die u in uw nieuwe geloof aanspreken. Verder nam u in Armenië slechts één maal deel aan een religieuze bijeenkomst. Sinds u in België bent, bent u ook nog niet actief ondanks het feit dat u reeds contactgegevens zou hebben bekomen van een Armeense vrouwelijke Jehova-getuige (CGVS p.12). Dit strookt niet met een geloof waarin actieve deelname en prediking centraal staat. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat in België ongehuwd samenwoont met uw partner, wat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt een waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, niet in overeenstemming is met de leefregels van het Jehova-geloof. Hieruit blijkt bijgevolg niet dat u in België een gedrag aan de dag legt waaruit blijkt dat u het Jehova-geloof ten volle wil belijden.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bracht slechts drie documenten aan: het certificaat van uw kappersopleiding (ongedateerd), een certificaat van een computeropleiding (dd.09/03/2011) en een attest van de Apostolische Kerk dat u er religieuze lessen volgde (dd. 18/05/2008). Deze hebben betrekking op opleidingen die door u gevolgd zijn, welke niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van “*artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.*”. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van “*de artikelen 48/4 en 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.*”. De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 4.4 en 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen van de richtlijn werden omgezet in respectievelijk artikel 57/7bis (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) en artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waardoor deze bepalingen van de richtlijn niet langer over directe werking beschikken. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar de artikelen 57/7bis (huidig artikel 48/7) en 57/7ter (huidig artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij aangaande haar reisweg, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift een summiere samenvatting van hetgeen zij heeft aangehaald tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, namelijk dat zij vertrok vanuit Gumri en met de auto naar Georgië gegaan is, geholpen door A. en V., en vervolgens verder doorgereisd is naar België met de bus van een dansgroep nadat zij en haar zus geld hadden bijeengelegd, dat zij de data van haar vertrek en aankomst heeft aangegeven, dat zij heeft aangegeven geen aandacht te hebben besteed aan de steden onderweg en dat zij begeleid werd door een smokkelaar die alles regelde. Inzake de opmerking van verwerende partij dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze, oppert verzoekende partij dat identiteitscontroles in de praktijk niet meer inhouden dan het vertonen van de identiteitspapieren, zonder een bijkomende ondervraging. Evenmin worden in de praktijk de documenten steeds door de persoon zelf getoond.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder is de Raad van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht alert te zijn daar hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en over de voor haar voorziene reisdocumenten. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, landeninformatie, Cedoca-antwoorddocument "Toegang Schengenzone") blijkt

immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet in kennis zou zijn gesteld van de te volgen route, het land waar de Schengenzone of de Europese Unie zou worden betreden en zeker van de reisdocumenten die voor haar bij deze reis zouden worden gebruikt. De blote beweringen van verzoekende partij dat identiteitscontroles in de praktijk niet meer inhouden dan het vertonen van identiteitspapieren, zonder een bijkomende ondervraging, en dat de documenten niet steeds door de persoon zelf worden getoond, weerleggen de informatie uit het administratief dossier niet, daar verzoekende partij in gebreke blijft enige concrete gegevens en/of andersluidende informatie aan te brengen aan de hand waarvan zij kan aantonen dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie), niet correct zou zijn. Het duidelijk aantonen door verwerende partij dat bij binnenkomst van Europa of de Schengenzone een uitermate hoge kans bestaat op individuele wijze te worden gecontroleerd en gehoord – verwerende partij heeft het niet over een absolute zekerheid – maakt het volstrekt ongeloofwaardig dat de voorgehouden reis, inclusief het gebruik van reisdocumenten, niet gedegen werd voorbereid en doorgenomen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in geslaagd is te overtuigen dat haar vader haar wil vermoorden daar de ouders van verzoekende partij haar na het handgemeen bij haar thuis ter verzorging naar het ziekenhuis hebben gebracht en haar ook daar ongemoeid hebben gelaten en dat het in die zin niet aannemelijk is dat verzoekende partij onmiddellijk het drastische besluit nam om het land te verlaten en via een moeilijke en risicovolle reis naar België te komen en niet eerst probeerde of een verzoening met haar ouders mogelijk was of dat zij door geloofsgenoten in Armenië kon opgevangen worden, stelt verzoekende partij dat niemand kan voorspellen wat er verder zou gebeurd zijn na haar ontslag uit het ziekenhuis. De volgende woede-uitbarsting van haar vader kan heel wat tragischer aflopen. Van verzoekende partij kan niet verwacht worden hierop te wachten vooraleer haar asielaanvraag ernstig zou worden beoordeeld. Zij stelt verder nog dat het bestaan van een vrees om gedood te worden geen voorwaarde is voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, maar dat vervolgingen en schendingen van de mensenrechten evenzeer in acht genomen moeten worden. Het is onredelijk van verwerende partij om van verzoekende partij, gezien de door haar aangegeven context, te verwachten dat zij eerst een verzoeningspoging met haar ouders zou ondernemen. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij niet nagegaan is of zij door geloofsgenoten in Armenië kon opgevangen worden, meent verzoekende partij dat verwerende partij niet redelijk kan volhouden dat een andere vestiging te Armenië mogelijk is zonder enig gevaar. De bewijslast hiervan ligt bij verwerende partij. Ze wijst er hieromtrent op dat haar vader behoort tot een machtige partij die niet alleen lokaal iets in te brengen heeft.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat het bestaan van een vrees om gedood te worden geen voorwaarde is voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, maar dat vervolgingen en schendingen van de mensenrechten evenzeer in acht genomen moeten worden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf verklaard heeft ervoor te vrezen door haar vader te zullen worden vermoord ("*... en als hij me tegenkomt gaat hij me effectief vermoorden.*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2013, p. 5), "*Waarom ARM verlaten? Om mijn leven te redden. Om mijn geloof vrij te kunnen beleven.*" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2013, p. 15)). Van verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij de door haar beweerde vrees aannemelijk tracht te maken. Evenwel is de Raad van oordeel dat verzoekende partij bezwaarlijk kan volhouden dat haar vader haar werkelijk wil vermoorden, daar verzoekende partij na het handgemeen bij haar thuis door haar ouders ter verzorging naar het ziekenhuis werd gebracht. De vrees van verzoekende partij om door haar vader vermoord te worden kan dan ook niet als zijnde gegrond beschouwd worden. In dat licht kon van verzoekende partij wel degelijk verwacht worden eerst een verzoeningspoging te ondernemen alvorens onmiddellijk de drastische beslissing te nemen haar land van herkomst te verlaten.

Verder meent de Raad dat gezien de opmerking van verzoekende partij dat niemand kan voorspellen wat er verder zou gebeurd zijn na haar ontslag uit het ziekenhuis en dat de volgende woede-uitbarsting van haar vader heel wat tragischer kan aflopen enkel gebaseerd is op louter hypothetische gronden. Verzoekende partij toont met deze opmerking evenmin aan dat er sprake is van een gegronde vrees op vervolging.

Daar waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij niet redelijk kan volhouden dat een andere vestiging in Armenië mogelijk is zonder enig gevaar en dat de bewijslast hiervan bij verwerende partij ligt, merkt de Raad op dat er reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele manier

aannemelijk maakt dat haar vader haar werkelijk wil vermoorden. Het is dan ook in dat licht hoogst opmerkelijk dat verzoekende partij niet getracht heeft door haar geloofsgenoten in Armenië opgevangen te worden maar daarentegen onmiddellijk het drastische besluit heeft genomen om haar land van herkomst te verlaten. Verzoekende partij slaagt er in haar verzoekschrift evenmin in de Raad te overtuigen van de gegrondheid van haar vrees ten aanzien van haar vader. Derhalve blijft de motivering van de bestreden beslissing dat het in die zin onaannemelijk is dat verzoekende partij niet eerst probeerde of zij door geloofsgenoten in Armenië kon worden opgevangen evenzeer overeind. De opmerking van verzoekende partij dat haar vader behoort tot een machtige partij die niet alleen lokaal iets in te brengen heeft, is gezien verzoekende partij er niet in geslaagd is de gegrondheid van haar vrees ten aanzien van haar vader aannemelijk te maken, niet dienstig. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat aan de verantwoording die verzoekende partij aanhaalt voor haar drastische besluit om haar land van herkomst te verlaten, namelijk dat zij op deze manier haar geloof vrij kan beleven, geen geloof kan worden gehecht aangezien uit haar verklaringen slechts een oppervlakkige kennis en beleving van het geloof blijkt en zij bovendien in België niet een gedrag aan de dag legt waaruit blijkt dat zij het Jehova-geloof ten volle wil belijden daar zij ongehuwd samenwoont met haar partner, benadrukt verzoekende partij dat zij nog niet gedoopt is, net omdat zij nog niet voldoende voorbereid is. In Armenië was het voor haar niet evident om haar geloof te belijden. Ook in België is het niet evident voor haar om haar geloofsbelijdenis actief verder te zetten omdat zij de taal niet kent en zij nog niet zo lang in België is.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de contactgegevens heeft van een Armeense vrouwelijke Jehova-getuige in België (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/03/2013, p. 12). Het argument dat zij de taal niet kent, kan dan ook geen verschoningsgrond vormen voor het feit dat verzoekende partij sinds haar aankomst in België nog niet religieus actief is geweest. Bovendien bevond verzoekende zich op het ogenblik van het gehoor bij het Commissariaat-generaal reeds drie maanden in België, waardoor zij ruimschoots de tijd had contacten te leggen met medegelovigen. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog geen enkele poging onderneemt de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij ongehuwd samenwoont met haar partner in een ander daglicht te stellen, waardoor de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij in België niet een gedrag aan de dag legt waaruit blijkt dat zij het Jehova-geloof ten volle wil belijden onverminderd overeind blijft. Waar verzoekende partij de wens om haar geloof vrij te beleven aangeeft als verklaring voor haar drastische besluit om haar land van herkomst te verlaten, meent de Raad dan ook dat gezien de houding van verzoekende partij in België – zij is nog niet religieus actief geweest en woont ongehuwd samen met haar partner – aan deze verklaring geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.7. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 57/7bis (huidig artikel 48/7) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 57/7bis van de vreemdelingenwet, daar volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op voormeld artikel beroepen.

Voor wat de toepassing betreft van artikel 57/7ter (huidig artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, wijst de Raad erop dat dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) (huidig artikel 48/6 e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (huidig artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is geschonden, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, leidt de Raad af dat verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt. Desbetreffend oppert verzoekende partij verder nog dat het Commissariaat-generaal weinig heeft ondernomen om haar asielrelaas te onderzoeken. De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 28 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT